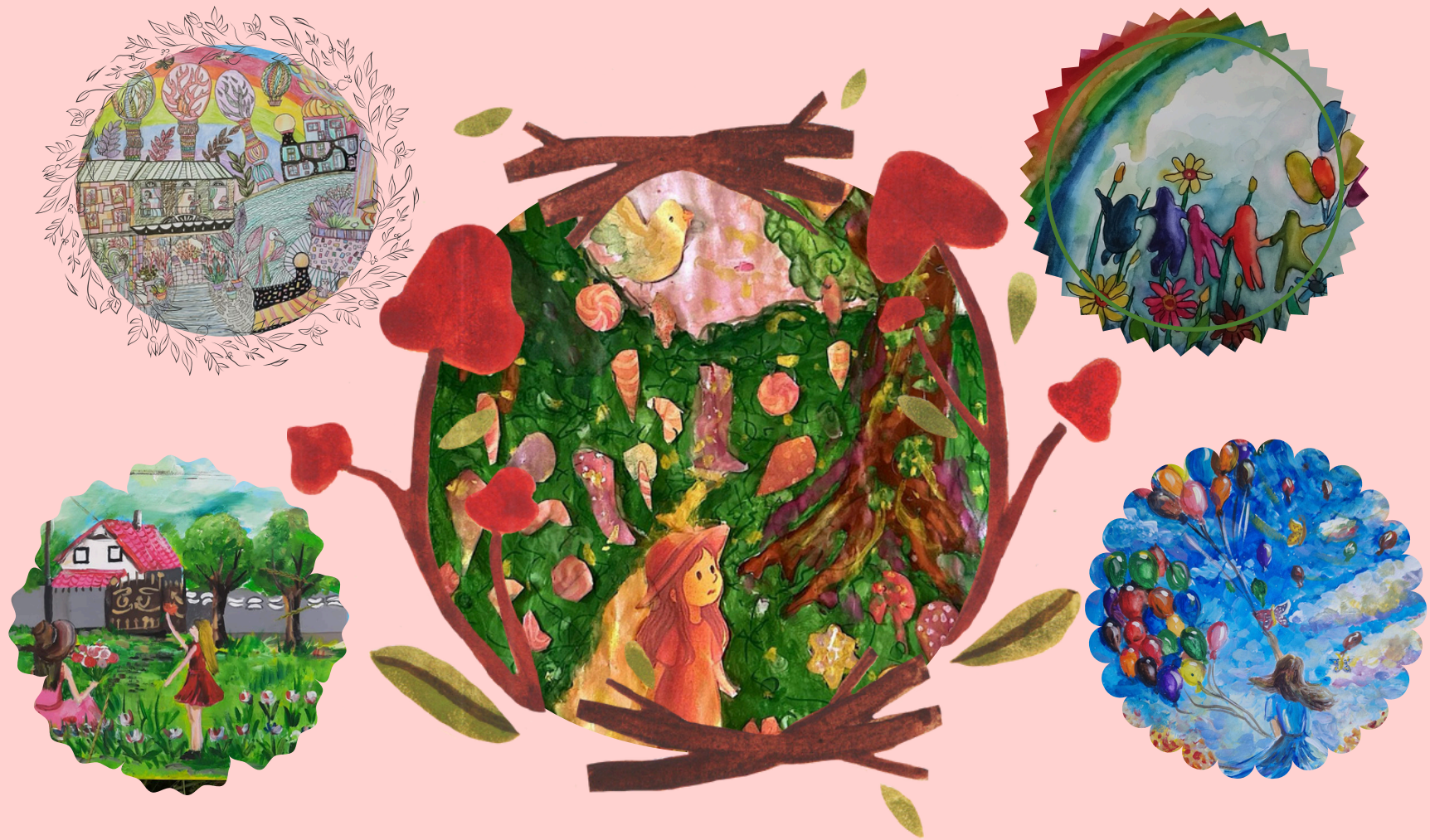

CU INIMĂ DE COPIL

concurs „Spune-mi o poveste pentru suflet”

ediția a 25-a - iunie 2025

Dragi participanți la Concursul „Cu inimă de copil”,

Vă mulțumim că ne-ați primit în Lumea Copilăriei, pe care o purtați cu voi, în inimă și în imaginație.

Am descoperit acolo bunătate, prietenie, zâmbete, îmbrățișări, speranță, generozitate, candoare, joacă, bucurie și multe alte trăiri de care noi, adulții, uităm câteodată.

Concursul a avut două secțiuni:

CREAȚIE LITERARĂ – pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 8 și 14 ani

ARTE PLASTICE – pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 6 și 14 ani

Actuala ediție s-a desfășurat cu sprijinul Pepco Romania, în cadrul grantului Pepcolandia 2025, gestionat la nivel național de Asociația pastel. În competiție au fost înscrise aproape 500 de lucrări. Dintre acestea, juriul alcătuit din profesori, din artiști plastici și din scriitori – colaboratori ai Asociației „Spune-mi o poveste pentru suflet” – a ales următorii premianți.

JURIUL

Ioana REVNIC,

președinta Asociației „Spune-mi o poveste pentru suflet”, scriitoare, profesoară, doctor în litere

Roxana Maria CIOATĂ,

artist plastic recunoscut în țară și în străinătate și profesoară la Liceul Pedagogic „Anastasia Popescu”, București

Cristina CERGAN,

profesoară de limba și literatura română, Colegiul Național „Zinca Golescu” din Pitești, doctor în litere

Ana DUCEAC,

profesoară de limba și literatura română, Liceul Pedagogic „Anastasia Popescu”, București

Tincuța GHEORGHIȚĂ,

profesor pentru învățământ primar, Școala Gimnazială „Dimitrie Vatamaniuc”, Sucevița

Sarah Maria OLTEANU,

profesoară la Liceul Pedagogic „Anastasia Popescu”, București, masterandă la Facultatea de Arte Decorative și Design, secțiunea Arte Textile Ambientale

Victor ONOFREI, Diana ANGHELACHE, Elena NICULAE, voluntari PEPCO România

creație
literară

Marele Premiu

Lia Speranza, 11 ani

Lumea copilăriei mele e miracolul vieții

Într-o zi nu foarte însorită de toamnă mă îndreptam nu foarte entuziasmată spre școală. Poate că era de vină lumina bolnăvicioasă de septembrie... Nici nu mai știu să explic acum motivele acelei stări, dar știu că privirea mi-a fost furată de o cioară mititică de la care aveam de învățat un pic de motivație, dar și mai multă imaginație.

Și anume am zărit-o cu o nucă în clonț, țopăind de zor să ajungă într-un tufiș ascuns de trecători. Cu gheruțele de grif Hb și pene de fetru, m-a făcut să nu o slăbesc din vedere, așa că, pentru un moment, am și uitat că trebuia să ajung la școală.

Cele câteva minute de întârziere, mi-au pecetluit fantezia. Când i-am luat urma tiptil să văd ce planuri are cu nuca, deși nu mă îndoiam nici eu, nici ea că trebuia mâncată urgent, am surprins-o că a început să ciocănească în ea pentru a scoate miezul delicios.

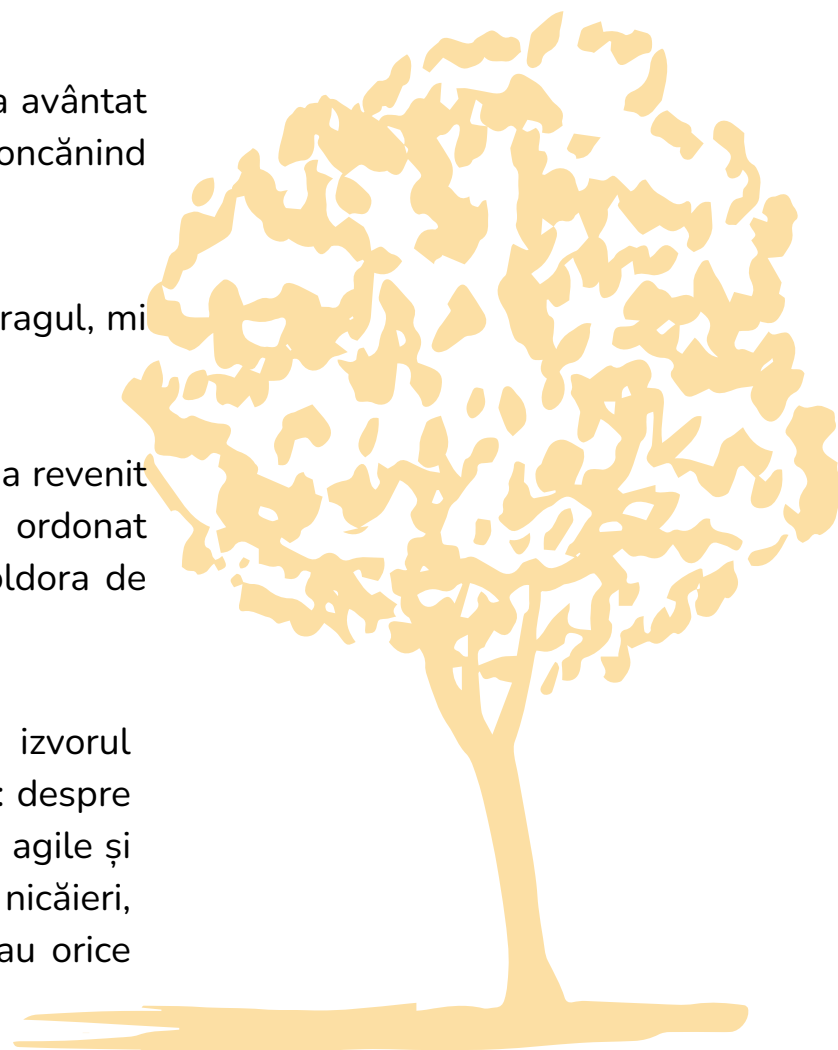
Și iată că, după numai o tură de ciocăneală zăpăcită, nuca, fiindcă era pusă pe un sol neumblat și - deci - afânat s-a adâncit în pământ fără ca cioara să vrea. Și tocmai când spera să aibă parte de un mic-dejun absolut regesc în tihnă, pasărea s-a pomenit fără nucă!

Apoi, văzându-mă ca martor al rușinoasei sale întâmplări, cioara s-a avântat în sus, încercând să dispară spre tomberonul de la colțul străzii, croncănind niște înjurături de ciori în stare să înnegrească norii.

În acel moment, m-am grăbit și eu spre școală, iar când i-am pășit pragul, mi se părea că sunetul clopoțelului avea vocea unei ciori dezamăgite.

Orele au trecut fără surprize. Iar când am luat-o înapoi spre casă, mi-a revenit în minte povestea ciorii de dimineață. În acel moment, mintea mea a ordonat timpului ca a doua zi din pământul afânat să izbucnească un nuc doldora de bunătați crocante pentru toate păsările pământului!

Acolo sub nuc e, de fapt, lumea copilăriei mele, unde pornește izvorul imaginației și unde sunt depozitate toate poveștile inspirate din natură: despre cai grațioși și puternici, despre zburătoare nemaivăzute, despre pantere agile și istețe, pisici lunare, viețuitoare fantastice... Aici nimeni nu se grăbește nicăieri, pentru că participă deja la miracolul nevăzut al vieții, iar orice idee sau orice dorință devine realitate!

Lia Speranza, 11 ani

Categoria 8-9 ani

Premiul I:

Șerban Matias, 8 ani

Lumea copilăriei ?

Într-o noapte, un zgomot care se auzea sub pat m-a trezit. Curios, am coborât din pat și am văzut, chiar sub patul meu, o ușă secretă pe care scria: „Intrarea în lumea copiilor”. Ușa s-a deschis și am căzut pe un tobogan de ciocolată. Am fost transportat pe un tărâm de vis. Aici totul era colorat și dulce: casele erau din turtă dulce, copacii erau din ciocolată iar

frunzele din marzipan. Norii erau din vată de zahăr.

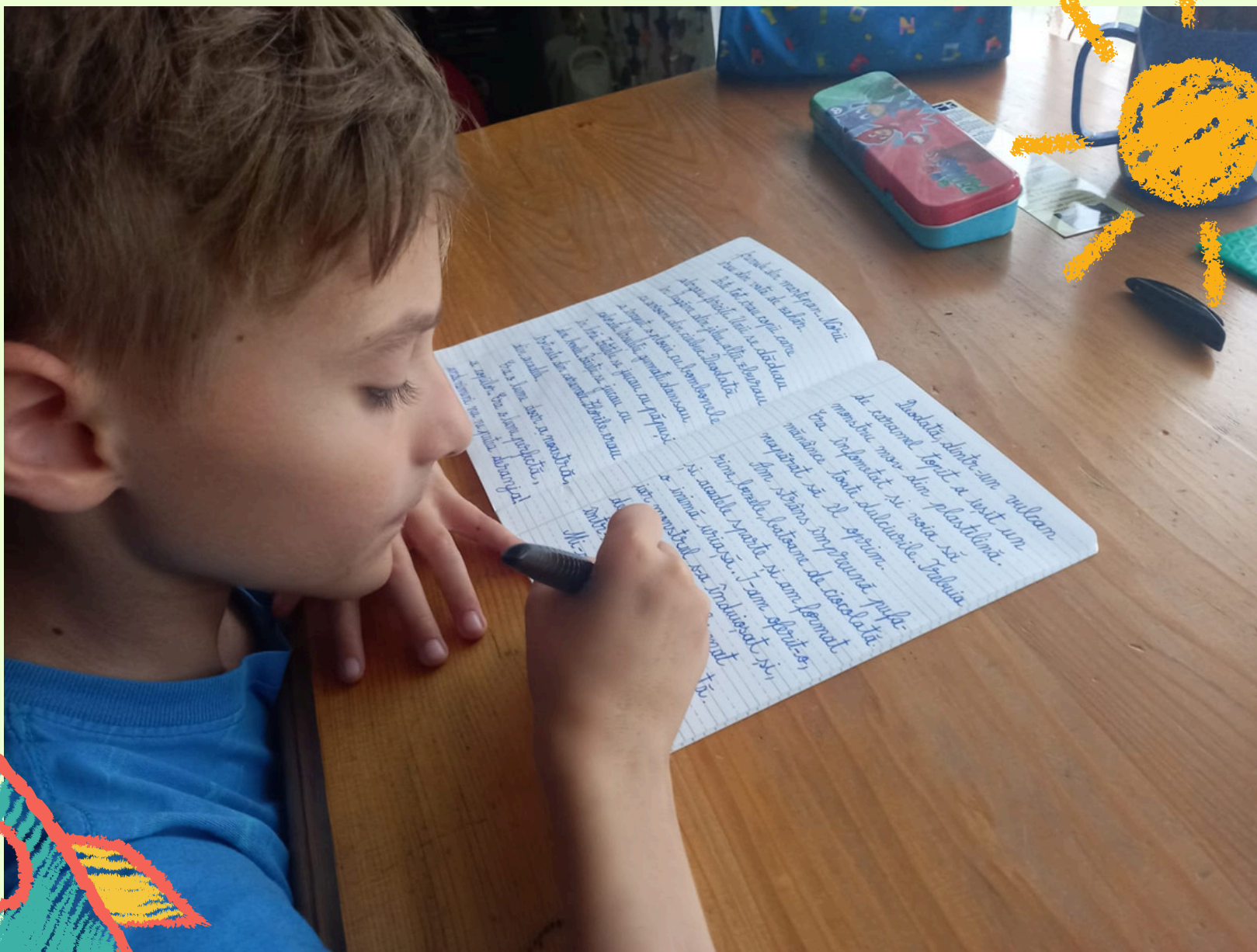
Peste tot erau copii care alergau fericiți. Unii se dădeau în leagăne din jelu, alții zburau cu avioane din ciubuc. Deodată a început o ploaie cu bomboane colorate. Ursuleții gumati dansau în horă. Fetitele se jucau cu păpuși din bezele. Băieții se jucau cu trotinete din caramelle. Florile erau din acadele.

Era o lume doar a noastră, a copiilor. Era o lume perfectă, unde nimeni nu ne putea deranja!

Deodată, dintr-un vulcan de caramel topit a ieșit un monstru mor din plastilină. Era înfometat și voia să mănânce toate dulciurile. Trebuia neapărat să îl oprim.

Am strâns împreună pufarine, bezele, batoane de ciocolată și acadele sparte și am format o inimă uriașă. I-am oferit-o, iar monstrul s-a înduioșat și, de emoție, s-a transformat într-o cascadă de ciocolată.

Mi-am dat seama că:
Împreună suntem mai puternici!

Lumea Copiilor

Premiul al II-lea:
Maria Costache, 9 ani

Sub un soare galben și curios, se afla Tărâmul Copiilor. În mijloc era o casă mare construită din dulciuri îmbietoare. În ea dormeau copiii. Copiii mâncau din căsuță, dar ce să vezi? Căsuța se făcea mereu la loc. Peste tot erau copii care se jucau cu jucării, sau cu ceilalți copii. Lumea Copiilor era împrejmuată de niște ziduri din fructe.

În apropierea tărâmului, locuia un uriaș pe nume Petrică. El era invidios pe copii că se joacă și că sunt copii. Uriașul și-a făcut un plan. Într-o noapte, când era sigur că toți copiii au adormit, a ieșit din locuința sa și din doi pași de uriaș a și ajuns la zidul din fructe.

Deși uriașul era enorm, zidul era la fel de înalt. Atunci, el mănca fructe până când zidul îi ajunse la genunchi. Cu mare grijă, Petrică a sărit peste zid. A dat la o parte căsuța din dulciuri și a luat copiii din pătuțurile lor. I-a pus în tolă și s-a întors în locuința sa, închizându-i într-o cușcă mare și rece din fier. După aceea, s-a culcat liniștit în patul său, plin de perne moi, dar murdare.

Însă un băiețel-prizonier văzuse unde ascunsese cheia uriașul. Îi trezi pe ceilalți copii:

- Prieteni, am văzut unde este ascunsă cheia!
- Ce se întâmplă? Întrebară copiii speriați și buimăciți de somn.
- Uriașul care locuiește în apropierea tărâmului nostru ne-a răpit!

Nu termină bine de vorbit, că apărură Zâna Măseluță. O fetiță blondă îi spuse:

- Știm unde este ascunsă cheia cu care am fost închiși aici! Ne poți ajuta?
- Sunt aici pentru că am văzut tărâmul părăsit și gri! Soarele nu mai lumina, de tristețe. Știam că tărâmul va dispărea pentru totdeauna fără voi, așa că am venit să vă salvez. Unde este cheia?
- Sub salteaua patului lui Petrică! răspunse băiețelul.
- Mă întorc repede!
- Mulțumim de ajutor! spuse fetița cu bucle blonde.

După scurt timp, Zâna reapărură cărând cu greu o cheie prea grea pentru brațele ei micuțe. I-o înmână unei fetițe cu ochi verzi. Fetița descuie lacătul și împinse ușa de metal. Ieșiră din cușcă și se strecurară spre ușa camerei. Dar nu putură să iasă, pentru că uriașul se întinsese cât era de lung în dreptul ușii și plângea. Un băiețel scund, mai curajos, îl întrebă de ce plânge. Printre lacrimi și sughituri, uriașul îngăimă:

- Am fost un prost! Am fost un prost să cred că, dacă le distrug altora fericirea, voi fi fericit!
- Vino cu noi în Lumea Copiilor! Te iertăm!
- Chiar? Mulțumesc! spuse uriașul acum bucuros nevoie-mare.

Copiii se urcară pe umerii uriașului și, din doi pași, au și ajuns în tărâmul copiilor. Imediat ce copiii și uriașul au intrat în el, gardul din fructe se repară, dar, cel mai important era că Lumea Copiilor a devenit din nou veselă, colorată, plină de copii și cu... un uriaș!

Premiul al III-lea:
**Emil-Gheorghe
Standavid, 9 ani**

O zi pe Tărâmul Copilăriei

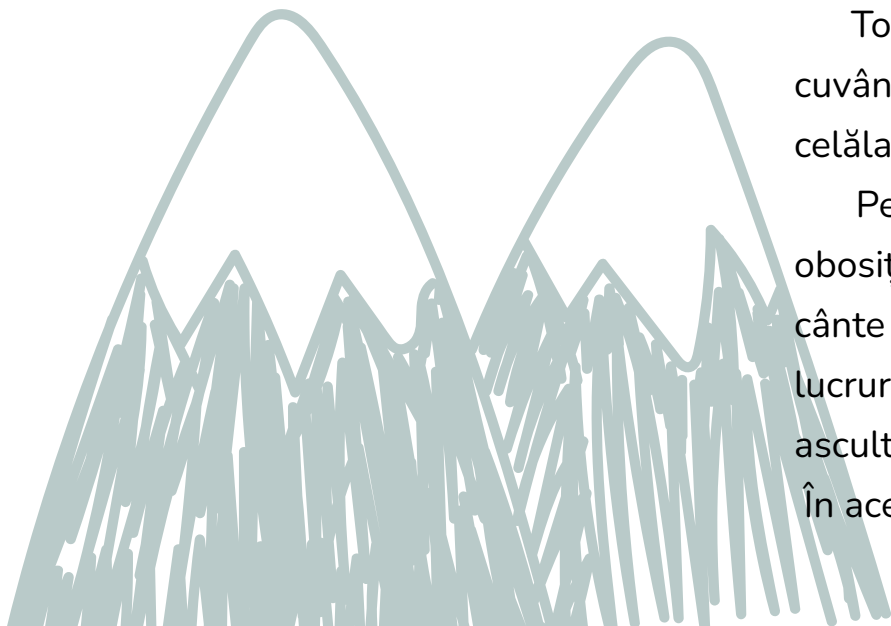
Într-un colț ascuns al lumii, dincolo de munți înalți, acoperiți cu vată de zahăr, se află Tărâmul Copilăriei. Este o lume care pare decupată dintr-un vis. Totul are culori vesele, ca într-un desen animat: cerul e mov, norii sunt galben-portocalii de la lumina soarelui, iar florile au toate nuanțele din univers. Muzica acestei lumi este un amestec de chicote inventate de copii. Pretutindeni se aude ticăitul inimilor fericite.

Aici căsuțele sunt din turtă dulce, cu acoperișuri de frișcă, peste care zboară zmeie de hârtie ornate cu bomboane colorate. Drumurile sunt panglici de curcubeu. În păduri, râurile sunt din limonadă rece, iar copacii, au frunze de baloane colorate.

Toate plantele și animalele vorbesc limba copilăriei – fiecare cuvânt e ca o bulă de săpun ce plutește prin aer de la unul la celălalt.

Pe Tărâmul Copilăriei, părinții și bunicii nu sunt ocupați sau obosiți. Ei învață din nou să se joace, să deseneze pe asfalt, să cânte la instrumente ciudate în formă de înghețată. Visează la lucruri simple: să prindă broscuțe săritoare, să adoarmă ascultând povești.

În acest loc feeric, am trăit o întâmplare ciudată.

Într-o dimineață, când soarele se juca printre frunzele unei păduri fermecate, am descoperit împreună cu prietenii mei o ușă micuță în trunchiul unui copac. Curioși, am pășit dincolo de ea și am ajuns într-un sat locuit de jucării uitate: soldăței cu vopsea sărită, păpuși cu zâmbete obosite și urși de pluș cu ochi de sticlă.

Am petrecut o zi întreagă acolo, reparând jucării și ascultând povești spuse de o veveriță care își aduna provizii pentru iarnă.

Deodată, un dragon de pluș a început să plângă. Își dorea mult să se întoarcă în povestea din care a evadat. Împreună cu Mihai, prietenul meu, am luat două trotinetele zburătoare. Am pedalat pe străzile albastre spre cea mai apropiată bibliotecă. Acolo, l-am ajutat să-și găsească un loc, între poveștile care nu se sfârșesc niciodată.

Seara, la plecare, fiecare dintre noi a primit de la Veverița-Povestitoare câte o stea de hârtie pe care era scris: „Nu uita să fii copil, chiar și atunci când vei fi mare!”

Tărâmul Copilăriei nu se găsește pe hartă, dar trăiește în sufletul fiecăruia, atunci când visează cu ochii deschiși.

Mențione:
Iunia Eliza Gheorghe, 8 ani

Țara Copiilor

A fost odată ca niciodată o galaxie plină de râsete. Acolo, se ajungea printr-o gaură neagră și, când treceai prin ea, vedeai Țara Copiilor. În ea, erau carusele care te ridicau sus, sus de tot și leagăne care te aruncau până la cer. Soarele arăta ca o beza, iar razele sale ca niște bombonele gustoase.

Noaptea, se făcea un foc de tabără, iar un copil râdea foarte tare și focul se aprindea a bucurie. Și toți copiii mâncau bezele care aveau un gust delicios, ca și cum ar fi fost din altă lume.

Printre ei, erau și două fete, Mia și Izzy. Ele erau cele mai bune prietene. Unii ziceau că erau surori, alții ziceau că sunt necunoscute.

Într-o zi însă s-a întâmplat ceva foarte uimitor. În Țara Copiilor, a venit o fetiță. Ea arăta foarte ciudată: avea urechi ascuțite, purta o rochiță ruptă, ca a unui spiriduș, iar Mia și Izzy o întrebară în cor, bâlbâindu-se ușor:

-Ttu ccinee eşşti ?

Fata necunoscută răspunse printr-un cântec:

„Pe mine mă cheamă Cecilia,

Eu semăn cu un spiriduș,

Dar sunt jumătate spiriduș, jumătate zână-lună,

Și nimeni nu înțelege ce cuvânt spun:

Spiri-lună!”

-Cum?!... întrebă Izzy.

-Speram că o să zici asta. Eu am o singură problemă. Nu pot zbura până la lună. Ca să zbor, îmi trebuie o inimă de copil. Mă puteți ajuta ?

-De ce tocmai noi? întrebă nedumerită Izzy.

-De ce ne-ai ales pe noi ? întrebă și Mia.

-Pentru că voi aveți o inimă pură de copil care se simte dincolo de Țara Copilăriei.

-Ah, deci de aceea ai venit la noi...

-Dar de ce ai nevoie de o inimă de copil?

-Fiindcă o părticică a inimii de copil ajută fiecare spiri-lună să zboare spre casă. Iar eu sunt ultima din poporul spiri-lună și la mine s-a terminat toată magia de zburat. Iar acum, trebuie să pornim la drum. Nu mai avem mult timp.

Auzind asta, Izzy și Mia s-au luat de mână cu Cecilia și fiecare și-a dus o mână la inima de copil. Apoi, fetele i-au dăruit Ceciliei jumătate din inima lor.

Cecilia a fost fericită și a simțit cum prinde aripi. Iar când era gata să-și ia zborul, Izzy și Mia au oprit-o.

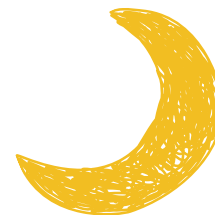
-O să te mai întorci vreodată? întrebară ele.

-Din păcate, nu. Dar nu ați vrea și voi să fiți spiri-lună?

-Ba da, desigur!!

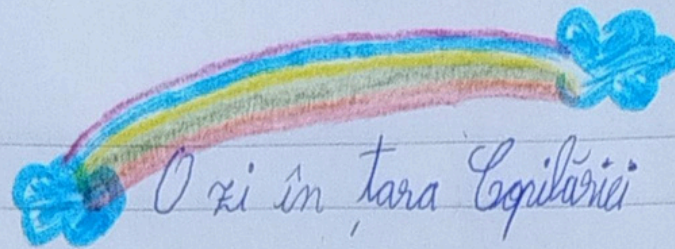
Și așa, și-au luat amândouă zborul împreună cu Cecilia spre lună. Iar de pe lună, se uitau cu drag la Țara Copiilor și o ocroteau de orice rău.

SFÂRȘIT

Categoria 10-12 ani

O zi în Tara Copilăriei

Într-o dimineață, m-am trezit într-un loc ciudat, dar minunat. Totul era colorat, plin de râsete și muzică veselă. Deasupra mea pluteau curcubeii, iar norii erau din vată de zahăr. Mă aflam în Tara Copilăriei, o lume unde domneau copiii și unde regulile erau făcute doar de ei!

Pe stradă am văzut oameni mari care purtau ghiozdane cu Minecraft, Roblox și Grand Theft, dar nimeni nu râdea de ei. Aici era ceva normal! Adulții ascultau de copii și respectau regulile lor. Totul era vesel și liniștit, iar dacă cineva era supărat, mergea la președintele țării - un băiat de 10 ani, cu o sapcă întoarsă și multe idei bune. Dacă nu era el acolo, mergeai la vicepreședinte, care era bunica lui. Te primea cu bomboane și cedi calm și te asculta cu răbdare.

Premiul I:

Maria Ioana Mărginean, 10 ani

Am intrat într-un magazin și am aflat că nu se plătea cu bani, ci cu ursuleți, gumări! Mi-am cumpărat o pereche de role și o ciocolată. La școală, te învățau prin jocuri, filmulețe și aplicații amuzante. Nimeni nu se plătisea, iar profesorii erau copii mai mari care explicau totul pe înțelesul tuturor.

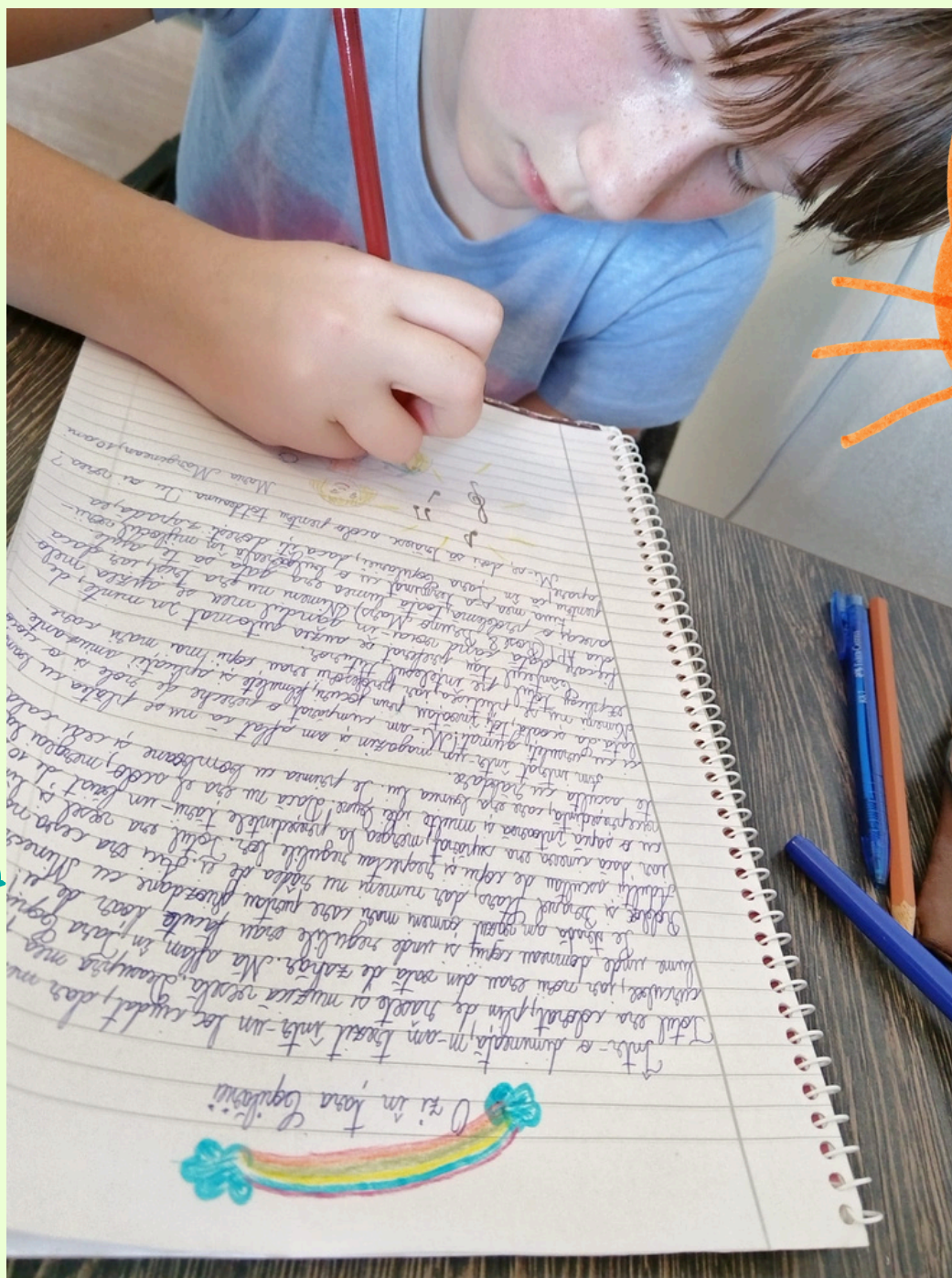
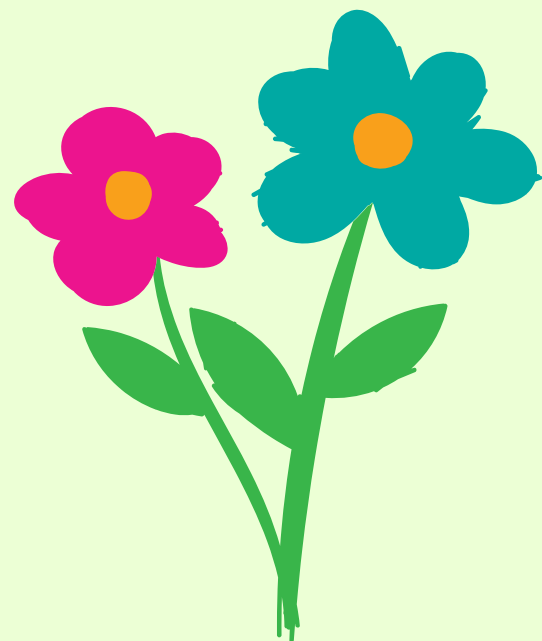
Cântecul tău preferat se auzea automat în minte, de fiecare dată când voiai în gândul meu se auzea melodia APT (Rosé & Bruno Mars). Nimeni nu era trist, iar dacă aveai o problemă, toată lumea era gata să te ajute.

Viua mea s-a terminat cu o bulgăreală în mijlocul verii pentru că în Țara Copilariei, dacă îți dorești Zăpadă, ea apare!

Mi-ai dori să trăiesc acolo pentru totdeauna. Tu ai vrea?

Maria Mărginean, 10 ani

Lumea Copiilor

O dimineață caldă și aurie de primăvară. Razele jucăușe ale soarelui pătrundeau în dormitor, îndulcindu-mi somnul, iar gâzele zumzăiau cu hărnicie în pădurea din apropiere. Deodată însă un zgomot straniu întrerupe toată această armonie, trezindu-mă din somn. Curioasă, mă ridic din pat și pornesc către pădure, așa, pe jumătate adormită cum eram.

Am mers o bucată de drum, care mi s-a părut o eternitate, până ce m-am lovit de ceva tare ciudat. Era tare, dar în egală măsură pufos. Însă ce m-a uimit cel mai mult a fost că mirosea a vată de zahăr, ciocolată, glazură și cel mai mult mirosea a bucurie. Da, ați auzit bine! Mirosea a bucurie, a bucurie pură. O bucurie ce părea desprinsă dintr-o altă lume.

Buimăcită, mi-am deschis ochii amorțiți de somn, pentru a vedea ce m-a lovit. Am rămas fără cuvinte. Nu era un obiect, ci o ființă cât se poate de vie, la fel ca mine și ca tine: un ALICORN!

Avea coama din cea mai pufoasă și mai fină vată de zahăr. Aripile erau din bezele colorate, iar corpul îi era din ciocolată albă. În fine, copitele și cornul îi erau făcute din caramel. Era cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată.

Din senin, a început să vorbească:

Premiul al II-lea:

Sara Maria Niculae, 10 ani

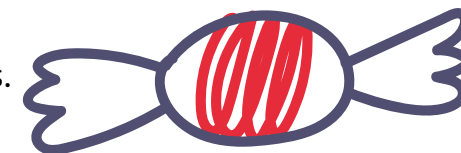

- Bună! Mă cheamă Glazurica și sunt din Bombonia, o insulă ce aparține Lumii Copiilor. Personajele din romanele pe care le-ai citit de-a lungul timpului mi-au transmis entuziasmul tău pentru călătoriile în lumi fantastice și pentru magie și am hotărât cu toții să îți facem o surpriză. Am venit să te iau cu mine într-o aventură de o zi pe acest tărâm fermecător!

- Uau....am zis eu cu glas șoptit. Sună minunat!

- Este mai frumos decât ți-ai putea închipui vreodată! Plecăm! zise ea cu un zâmbet buclucaș.

- Desigur! i-am răspuns cu bucurie.

Tocmai când mă pregăteam de plecare, un gând mi se ivi în minte:

- Părinții nu știu că voi pleca, își vor face griji pentru mine! Dar, după aceea, m-am calmat și am spus:

-Cu siguranță, oricât de mult timp aș petrece în lumea voastră, când mă voi întoarce, va fi exact aceeași oră ca atunci când am plecat! Așa se întâmplă de fiecare dată în povești!

- Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar în lumea noastră nu se întâmplă la fel.

- Atunci ce mă fac?! am întrebat îngrijorată.

- Hmm... Știu! Dar pentru asta trebuie să ne grăbim! Vărul meu e vrăjitor și cunoaște totul despre timp! Ar putea el să ne ajute!

- Perfect, atunci să pornim!

Glazurica a rostit niște cuvinte nedeslușite și un portal magic s-a ivit în fața noastră. Avea inscripții ciudate pe el, copii desenați se țineau de mână, iar cu un scris auriu se putea citi limpede „Lumea Copiilor”. Alicornul m-a îndemnat să pășesc în portal:

- Haide. Nu trebuie să îți fie frică! spuse el încurajându-mă. Am făcut temătoare primul pas în portal și m-am simțit atrasă în el ca de un magnet. Forța era mult prea puternică pentru a mă mai putea opune, așa că m-am lăsat purtată către LUMEA COPIILOR.

M-am trezit amețită într-un loc complet necunoscut. Pentru o clipă, am uitat cum ajunsesem aici, dar apoi mi-am amintit toate cele petrecute. Entuziasmată, m-am ridicat și m-am uitat curioasă în jur.

Totul era de poveste. Lumea Copiilor era alcatuită din mai multe insule suspendate în aer, fiecare purtând nume dintre cele mai diverse: Bombonia, Apia, Ca în Povești, Mâncaria, Joacă.... . Cele mai minunate lucruri se ascundeau acolo.

În Bombonia, insula pe care mă aflam, totul era făcut din lucruri dulci. Fluturii erau din ciocolată, iarba din jeleu, lacurile și mările din ciocolată caldă, iar bărcile... din beza. Acolo era paradisul copiilor!

În Apia existau piscine de tot felul, tobogane cu apă și nenumarate mări și lacuri cu pești colorați. Cine avea poftă de bălăceală, acolo trebuia să se ducă!

În insula Ca în Povești, magia devenea realitate, aveai șansa să devii student la Hogwarts sau să devii o prințesă. Era tărâmul dragonilor și al unicornilor, al cavalerilor și al printeselor, al zânelor și al căpcăunilor. Magia nu avea limite!

În Mâncaria, puteai mânca după pofta inimii. Totul era facut numai și numai din mâncare!

În insula numită Joacă, jocurile deveneau realitate! Puteai deveni un pion de șah ori un personaj dintr-un joc video. Instrucțiunile, pentru a spori distracția, creșteau printre frunzele copacilor.

În Lumea Copiilor nu existau decât două reguli:

1.Adulții nu au voie!!!

2.DISTRAȚI-VĂ!!!

După câteva ore bune, care s-au scurs atât de repede încât mi-au părut doar câteva minute, aud chemarea Glazuricăi:

- Grăbește-te! Trebuie să mergem la vărul meu, vrăjitorul!

Realizând cât timp trecuse de când pășisem pentru prima oară în Lumea Copiilor, am alergat într-un suflet spre casa pe care mi-a arătat-o alicornul.

Când am ajuns, am bătut cu putere la poartă. Vrăjitorul ne-a deschis, iar alicornul i-a povestit întreaga întâmplare. Atunci, el ne-a spus:

- A trecut deja prea mult timp, dar aș putea face o vrajă de uitare pentru părinții tăi. Am să te readuc în pat, iar această zi se va șterge cu desăvârșire din memoria părinților tăi, împreună cu toată îngrijorarea lor. Ce părere ai?

- Este perfect, am spus eu.

- Dar înainte de asta vreau să îți ofer ceva, spuse Glazurica. Iată un medalion cu chipul meu în interior, pentru a nu uita niciodată acest tărâm și timpul minunat pe care l-ai petrecut aici. Rămas bun!

- Mul.....

Nu am mai apucat să-mi termin fraza, căci un somn profund și odihnitor mi-a cuprins întreaga ființă. Când m-am trezit, eram acasă, în patul meu, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

- Ce vis ciudat am avut!

Apoi, lăsându-mi privirea în jos, am observat cu uimire că încă aveam la gât medalionul cu chipul Glazuricii.

Oare a fost doar un vis?

Lumea Copilăriei

Bine ați venit în Lumea Copilăriei! Aici toată lumea se înțelege cu toată lumea, nu există certuri, părinții stau mereu cu tine și, cel mai fericit lucru!, nu există bani! Ați auzit bine: fără bani! Toată lumea „plătește” spunând doar „Mulțumesc”. Fiecare are un infinit de mulțumescuri!

Cred că am zăbovit prea mult aici, așa că hai să ne plimbăm prin țara asta a copilăriei!

Oooooo! Uite ce căsuțe frumoase! Sunt de toate culorile: roșii, mov, roz, albastre, galbene, verzi. Toată aleea e plină de copii care se joacă cu părinții lor fericiți! Stați puțin, uitați acea mamă cu acel copilăș în cărucior și domnul acela care vine spre ele, să vedem ce se întâmplă.

-Bună ziua, doamnă Emily! Ce mai faceți? Ooo, uite-l și pe invincibilul Jak! Ce mai faci, măi Jak? Întrebă bărbatul parcă mai plin de viață. Copilul îi răspunse cu un gângurit fericit.

-Ziua bună, monsieur! răspunse doamna cu zâmbetul pe buze. Ambii suntem bine! Tocmai ce ne-am întors din Paris. Nici mie nici lui Jak nu ne-a plăcut! Toată lumea se certa și vedeam că aproape nimeni n-are copii! Aici e mult mai frumos! Oh, monsieur Ronald, m-am luat cu vorba și am uitat să vă întreb ce mai faceți dumneavoastră și copiii? spuse doamna.

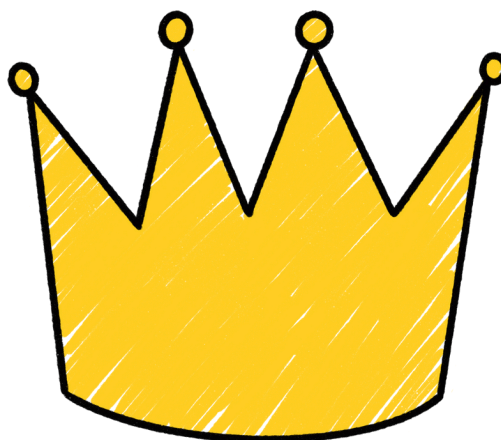
Premiul al III-lea:
Theodora Bogorin
Oceanu, 10 ani

-Sunt bine cu toții! Chiar acum mă duceam să le cumpăr lapte, răspuse Ronald și scoase o bomboană din buzunar. Pofțiți doamnă Emily pentru micuțul Jak.

-Ooh, mulțumesc monsieur! răspuse doamna și luă „darul” recunoscătoare. Așa decurg mereu întâlnirile în Țara Copilăriei.

Apropo, am uitat să vă spun, aici în fiecare an orașul se mai mărește pentru că aici nimeni nu moare. Stră-stră-stră-stră-stră-bunicii mei locuiesc la opt case depărtare de mine. Stră-stră-stră-stră-stră-stră-bunica mea are 341 de ani și e cea mai amabilă bunicuță din lume. Toată țara o cunoaște. Iar stră-stră-stră-stră-stră-stră-bunicul meu are 344 de ani și se trage din familia care a fondat orașul. I se mai spune și „Regele-Patriei”. Dar hai să lăsăm asta deoparte, că nimănui nu îi pasă cât de bătrâni sunt stră-stră-stră-stră-stră-stră-bunicii mei și să vă dau adresa țării ca să vă mutați în ea pentru totdeauna. Aceasta este: IMAGINAȚIA. Exact, e chestia aia din capul tău cu care îți imaginezi tot felul de lucruri, așa că pe data viitoare, sper să vă întâlnesc în Țara Copilăriei!

Lumea sufletelor de copil
de Tudor Săcăleanu

Lumea copiilor,
Lumea viselor,
Tot ce copilul își dorește
Aici se măiestrește.

Sunt mii de lucruri
Și sute de bunuri,
De la coloratele plante
La uimitoarele palate.

Norii de vată
Pe care îi călătorește o fată,
Mirosurile care te îmbată
De la delfinii care învâta.
Și peștii de ciocolată,
În această lume...
... sunt toate laolaltă!

Case din turtă dulce
Și acadele,
Grădini din bomboanele,
Legume sănătoase
Bune, gustoase.

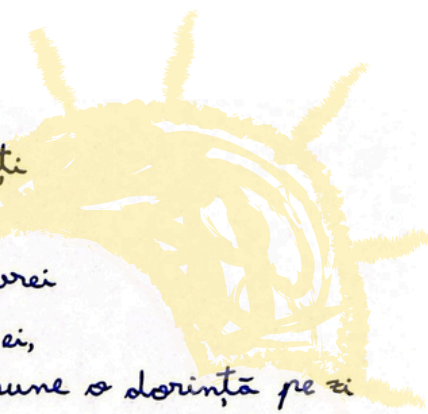
Pisici blânde
Și foarte pufoase,
Câini mari și mici
Unii foarte pitici.

Păsări călătoare,
Lumini spirituale,
Ploaie cu suc
Fulgere ce duc,
Minsoare din fulgi de înghețată
Și gogoșele ca niciodată!

Castele spectaculoase
Pesteri misterioase,
Mări albastre
Lângă stânci colturate,
Munți înalți
Minunați!

Aici poți face magie,
Ligur îți place și ție!
Poți face vrăji uimitoare
De orice culoare.

Fâne delicate
Albește fermecate,
Aici locuiesc
Și uneori muncesc.

Copacii colorați
Parcă pătați,
Cu ce culori vrei
Le împodobesc ei,
Aici îți poți pune o dorință pe zi
Iar acel lucru se va îndeplini!

Dar într-o zi cu soare
Un băiețel nu prea mare,
A venit aici să-și pună o dorință
Însă nu despre vreo ființă.

O dorință îngrozitoare,
Nu prea tare,
A spus cu un glas fin:
Regele acestei lumi vreau să devin!

La auzul acestor vorbe
Copacii păliră,
Trunchiurile se vestejiră
Iar copacul spuse:
Rege tu nu vei fi!
Această lume este pentru toți copiii
Și toți fiii!

Premiul al III-lea: **Tudor Ioan Săcăleanu**, 10 ani

Atunci mai mulți copii se adunară
În jurul lui, și cântară,
Îl înveseliră,
Până când copacul se coloră înapoi
Și culorile curcubeului îi apărură pe frunzele
mai.

Dorința copilului nu se împlini,
Nu cele rele,
Nu va domni peste copii.
Însă o coroană de jucărie cu roșii rubine
Îi apară pe cap
În semn de iubire!

Lumea copiilor
Lumea viselor,
Tot ce copilul își imaginează
Aici se creează!

Lumea Copiilor

Știai că există o lume a copiilor? Uimitor, nu-i așa? Exact! În această lume, adulții nu există. Doar voioșii copii mici!

Casele sunt făcute din turtă dulce, stâlpii din acadele, fluturii din ciocolată, ploaia din limonadă cu lămâie și miere, norii din vată pe băț, soarele din portocale zemoase, clădirile din jeleuri, iarba din mere verzi, râurile din înghețată ... și sunt delicioase pentru acei copii!

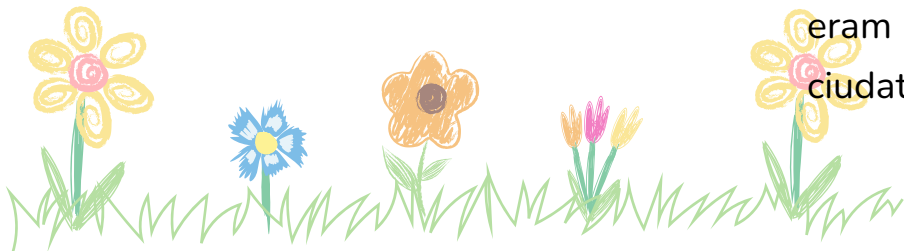
Ei sunt care domnesc în această lume dulce! Au multe parcuri, magazine și restaurante cu mâncare gratis și pot merge la mare să înoate sau la munte să se joace în zăpada pufoasă oricând, deoarece tot timpul este vacanță!

Până și anul este diferit. În loc de patru anotimpuri: iarna, primăvara, vara și toamna, aici sunt două combinate: primă-toamnă și iarnă-vară. Momentan, este anotimpul primă-toamnă la ei.

Este foarte frumos și fermecător să fii în acea lume plină de veselie și de dorințe. Ție ți-ar plăcea să fii în acea lume? Păi, mie da! Și ghici ce? Aseară, m-am culcat târziu și când m-am trezit, eram acolo! Încă eram somnoros, dar și simțeam o bucurie ciudată... Simțeam cum copilul mic din mine se trezea...

Mențione:

Călin Andrei Alexandru,
10 ani

Am ieșit din casă și imediat m-a întâmpinat un spiriduș cu un zâmbet până la urechi, vorbind cu o voce entuziasmată:

- Bună dimineața, drag călător, spune spiridușul sărind de bucurie, bine ai venit în lumea copiilor!
- Mulțumesc, răspund eu uimit.
- Nu irosi timp, hai la joacă!

Spiridușul dispare și eu m-am dus să explorez. Am ajuns la un loc plin de copii, dar și de magie.

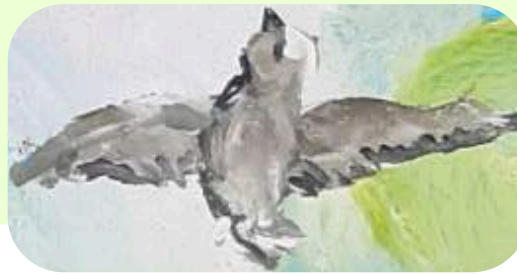
Era un parc de distracții. Mâncare gratis, tobogane rapide... era tot ce voiai! Copiii păreau extrem de veseli. Se jucau, înotau, alergau... M-am dus și eu la ei. Ne-am împrietenit și ne-am jucat o vreme. Apoi am pornit înapoi la drum.

După aceea, m-am dus spre un sat mic făcut din dulciuri. Copiii jucau fotbal, înotau prin râul învolburat făcut din limonadă... Se distrau!

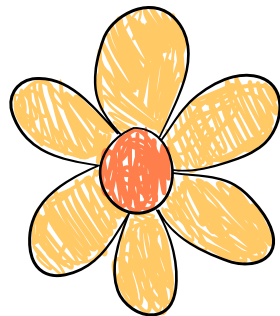
Eu încă eram somnoros, așa că am intrat într-o căsuță. M-am pus în pat și am adormit.

Când m-am trezit, eram înapoi în lumea reală. Eram trist că nu mai eram acolo, dar în același timp și mirat de frumoasa lume a copiilor! A fost minunat!

Categoria 13-14 ani

Lumea Copiilor

Era o dimineață călduroasă de vară și chiar prima zi de vacanță. Priveam cerul albastru și soarele care părea că îmi zâmbea și, din senin, mi-a venit în minte o întrebare: Oare cum ar arăta o lume a copiilor?

Poate mulți ar considera această întrebare absurdă, însă eu o consideram magică și chiar îmi doream să ajung într-o astfel de lume, unde copiii să fie regi.

Știam că asta nu se va întâmpla niciodată, așa că mi-am continuat ziua și am încercat să-mi scot ideea din cap, însă, parcă ceva din mine nu voia să-i dea drumul și mi-am dat seama că aveam un suflet de copil și că oricât de absurdă părea ideea mea pentru alții, nu conta. Știam că acea lume exista, trebuia doar să o descopăr.

Prima zi de vacanță a trecut prea repede și, când a venit timpul să mă bag la culcare, mi-am pus o dorință. Mi-am dorit să ajung în lumea copiilor.

Premiul I:

**Anastasia Ștefania
Onofreiciuc, 14 ani**

Dimineața, nu m-am mai trezit în patul meu roz, cu inimioare roșii, ci într-un pat făcut din vată de zahăr. Era tot ce îmi putea dori un copil mai mult. Nu mi-a venit să cred, am crezut că sunt într-un vis. M-am ciupit de câteva ori și, abia atunci am realizat că dorința mea s-a îndeplinit. La cât de uimită eram, nici nu mi-am dat seama că nu mai eram îmbrăcată în pijamalele mele monotone. Purtam o rochie albastră, de prințesă. Vă puteți da seama ce rochie purtam? Purtam rochia Elsei din *Frozen*. Ea era prințesa mea preferată și îi rugasem de multe ori pe părinți să îmi cumpere o rochie ca a ei, însă nu au făcut-o și eram foarte supărată din cauza acestui lucru! Dar supărarea a trecut odată ce m-am ridicat din patul de vată de zahăr și m-am îndreptat spre o oglindă. Arătam de-a dreptul superb. Părul meu, care normal avea culoarea maro, acum era blond. Chiar semănam cu Elsa.

Nu am mai stat pe gânduri și am ieșit afară. Când am deschis ușa și am dat ochii cu soarele, am rămas uimită. Afară erau mese mari, pline de jocurile copilăriei. Totul era roz și albastru (culorile preferate ale copiilor). Desigur că nu lipseau și animăluțele. Erau atât de multe și atât de frumoase! Totul era magic. Era visul oricărui copil.

Pe lângă toate decorațiunile superbe, am văzut că nu eu eram singura îmbrăcată ca personajul preferat. Băieții, care mai de care, erau costumați ca Batman, Superman, Spiderman, Hulk și alți Supereroi Marvel. Fetele, ei bine, aveau rochii lungi și pline de sclipici și pot spune că semănau cu Anna, Bell, Ariel, Albă ca Zăpada, Jasmine, Aurora, Cenușăreasa, Mulan, Tiana, Rapunzel, Merida, Vaiana, Raya, Pocahontas, erau costumate chiar și în Elsa și îmi părea tare bine, deoarece semănau cu mine.

- Vrei să fim prietene? mă întreabă o fetiță care purta o rochie asemănătoare cu cea a Aurorei.

-Desigur! Spun eu cu zâmbetul până la urechi.

Când mă uitam în jurul meu și vedeam atât de mulți copii, zâmbeam și nu-mi venea să cred că ajunseseam în Lumea Copiilor.

Turul a fost destul de interesant. Pe lângă decorațiuni, animale, copii îmbrăcați ca personajele lor preferate, am mai văzut și dulciuri, multe dulciuri. În spatele căsuței în care se aflau dormitoarele, era un loc de vis. O încăpere făcută din dulciuri. Pereții erau făcuți din vată de zahăr și Aurora mi-a spus că pot veni aici oricând să mănânc dulciuri, dar nu trebuie să fiu lacomă. Mi-a spus că trebuie să păstrez și pentru ceilalți.

Prima zi aici a fost una extraordinară. Ne-am jucat până târziu, am spus povești de groază la lumina lanternei și am vizionat un film cu prințese Disney.

De dimineață, am fost trezită de Aurora, care avea patul de lângă al meu și m-a anunțat că astăzi este o zi foarte specială. Urma să aibă loc un Concurs de condus biciclete, care se desfășura doar o dată pe an și câștigătorul primea o cheie spre această lume pe care o putea folosi oricând dorea să se întoarcă.

-Super! am exclamat eu.

-Vrei să te înscrii? mă întreabă Aurora.

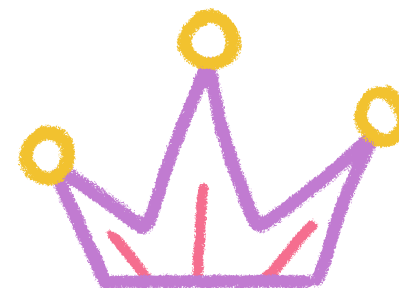
-Logic că da, îi spun eu cu multă încredere, poate prea multă.

-Bine, spune ea.

-Dar unde mă înscriu? întreb eu.

-Îți notezi numele pe foaia lipită la intrarea în căsuță, spune ea.

După ce Aurora m-a lămurit cum stă treaba, am ieșit din casă și m-am trecut pe listă. În momentul în care îmi notasem eu numele, pe listă erau trecuți doar 10 copii, cu tot cu mine și mi-am spus că va fi floare la ureche să câștig concursul.

Activitatea mea preferată, pe care o făceam în fiecare weekend, era să mă plimb cu bicicleta, deci eram destul de experimentată și sigură că voi câștiga cursa.

Concursul începea la ora 18, așa că am avut destul de mult timp să mă antrenez.

Iată că a sosit și momentul startului. Eram foarte mulți participanți, aproape 100, așa că speranța mea a scăzut și nu eram foarte sigură că voi ajunge prima la linia de sosire.

-Pe locuri, fiți gata, start! a exclamat un copil, mai exact organizatorul concursului.

Cursa a fost relaxantă și nu cum mă gândeam eu. Nimeni nu și-a dorit să câștige. Cu toții voiam să creăm amintiri, nu să fim primii. Această întâmplare m-a uimit și m-a făcut să înțeleg de ce aceasta era Lumea copiilor. Totul era frumos. Nu existau certuri între noi sau competiții. Nimeni nu râdea de nimeni. Toți eram tratați egal, indiferent de religie, de etnie, de limba pe care o vorbeam sau de resursele financiare pe care le aveam. Ne înțelegeam perfect. Nu excludeam pe nimeni din grupuri. Nu ne bârfeam. Ne supăram, dar ne iertam. Aici domnea copilăria, toată lumea avea suflet de copil.

La sfârșitul cursei, fiecare dintre noi a primit câte o cheie cu care să intre oricând în Lumea Copiilor. Nimeni nu a fost lăsat pe dinafară.

M-am întors într-un final acasă, am pus cheia sub pernă și mi-am spus: Ce bine este să fii copil!

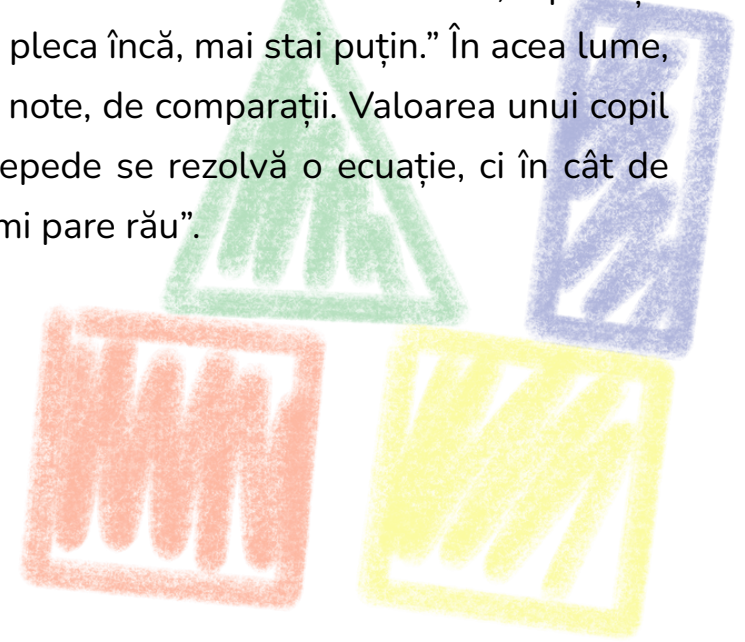

Premiul al II-lea:
Sabina Gîrlă, 13 ani

**Țara Copilăriei - locul care se deschide doar cu
inima**

Nu știu cum am ajuns acolo. Poate m-a purtat un vis. Sau poate copilăria mea, obosită de lumea grăbită, a fugit într-un loc unde să fie iar în siguranță.

Acolo nu existau drumuri marcate, ci pași care alegeau singuri direcția. Nu erau semne de „STOP”, doar indicatoare cu „Joacă-te!”, „Iartă!”, „Îndrăznește să fii tu!” Soarele avea gust de compot cald de la bunica, iar aerul mirosea a creioane colorate, a povești spuse pe genunchi, a „Nu pleca încă, mai stai puțin.” În acea lume, nu era nevoie de bani, de note, de comparații. Valoarea unui copil nu se măsura în cât de repede se rezolvă o ecuație, ci în cât de frumos se poate spune „Îmi pare rău”.

Profesorii nu stăteau la catedră, ci coborau la nivelul inimii.

Iar lecțiile? Erau despre cum să-ți culegi lacrimile fără rușine, cum să îți împarți ultima ciocolată fără să te uiți dacă e destul, și cum să crezi în tine, chiar și atunci când toți ceilalți au uitat să o facă. Nu se alerga după perfecțiune. Se căuta bucuria simplă de a fi un copil cu genunchii juliți, dar cu sufletul întreg. Oglinzile lipseau, dar toți se vedeau cu adevărat - nu pentru ceea ce păreau, ci pentru ceea ce simțeau.

Când m-am trezit, țara aceea nu mai era în jurul meu, dar era în mine, ca o flăcără mică ce nu se stinge nici măcar atunci când afară bate vântul. Și atunci am înțeles: lumea aceea nu era doar un vis, ci era o promisiune. O promisiune că, dacă ne păstrăm inima curată, sinceră, vie — copilăria nu dispare. Ea doar ne așteaptă într-un colț de suflet, cu mâinile întinse și șoptește blând: „Sunt aici. Încă te aștept. Nu e prea târziu să fii din nou copil.”

În Lumea Copilăriei

Era o dimineață senină în Lumea Copiilor, o planetă micuță ascunsă între două stele de jucău, unde toate legile erau scrise cu cretă pe asfalt și toate deciziile se luau prin jocuri de „piatră - hârtie - foarfecă”.

Orașul în care locuiam se numea Zâmbilonia - un loc în care clădirile erau făcute din cuburi Lego uriașe, trotuarele erau din vată de zahăr, iar băncile din prăjituri cu cremă. La colț de stradă, vînzătorii de înghețată cântau pe role, iar autobuzele aveau tobogane în loc de uși. Școala era un castel de nisip și orele începeau numai după ce toți copiii spuneau ce vis au avut în noaptea trecută.

Premiul al III-lea:

Narcis Ionuț Tițescu, 14 ani

Într-o zi, Regele Copil - un băiețel de zece ani, cu coroană de carton și salie gonflabilă - a decretat că ziua respectivă va fi „Ziua Încurcăturilor Vesele”, o sărbătoare în care totul trebuia să se întâmple invers: să mergi cu spatele, să vorbești în rime și să mănânci desert înainte de prânz.

Eu și prietenii mei, Mia și Ricky, am plecat să vedem cine încurcă mai bine regulile. La magazinul de joacă, am cumpărat plastilină cu gust de căpșuni folosind monede de ciocolată. Pe drum spre parc, ne-am dat cu patine cu roți pătrate și ne-am rostogolit ca niște mingi de cauciuc.

În parc, fântânile arteziene stropseau cu suc de portocale, iar în loc de flori, creșteau baloane care se ridicau în aer dacă râdeai lângă ele. Acolo, ne-am întâlnit cu Zâna-Jocă, o fetiță cu aripi de hârtie și fustită de confetti, care ne-a propus o provocare: să construim cel mai ciudat vehicul din bete de acadea și elastic de păr. După multă muncă și hohote de râs am reușit să creăm un soi de căruță zburătoare care mergea doar dacă cineva cânta un cântec de leagăn.

Ziua s-a încheiat pe dealul cu Puf-de-Nori, unde ne-am rostogolit printre perne uriașe și am privit cerul luminat de artificii în formă de animale. Înainte să adormim, fiecare copil a primit o stea de pus sub pernă, cu promisiunea că, dacă o păstrezi, poți reveni oricând în lumea copiilor - chiar și atunci când devii mare.

Acolo, copilăria nu era o vârstă, ci o regulă de viață: joacă-te, iubeste, visează!

Mențiune:
Sefirica Bîrliba, 14 ani

Lumea magică a Sefiricăi

Într-o dimineață de poveste, Sefirica s-a trezit într-o lume creată doar de copii, unde fiecare zi era un vis împlinit. Străzile erau din jeleu roz, iar casele aveau acoperișuri din vată de zahăr colorată. În această lume, cerul își schimba culoarea după dorința copiilor: uneori era portocaliu ca piersica, alteori verde smarald sau albastru strălucitor ca ochii mamei.

Aici, nu existau teme, note sau reguli stricte. În loc de școală, toți mergeau la „Academia Bucuriei”, unde învățau prin joacă, aventuri, muzică și pictură. Profesorii erau prieteni dragi care îi învățau să cânte la pian, să picteze curcubeie, să danseze printre flori și să compună melodii la chitară.

Sefirica era regina acestei lumi. Îi plăcea să cânte la pian sub copaci de ciocolată, să picteze pe cer povești despre prietenie și să danseze desculță pe iarbă moale. Împreună cu prietenii ei, organiza parade muzicale unde chitarele, tobele și clopoțeli răsunau vesel prin aerul parfumat de flori.

Într-o zi, Sefirica și prietenii ei au pornit într-o aventură: voiau să găsească Piatra Zâmbetului, o comoară magică ce putea aduce bucurie oricui era trist. Au călătorit pe râuri de limonadă, au sărit peste munți de ciocolată și au trecut prin păduri unde frunzele cântau la fiecare adiere.

După o zi întreagă de aventură, au găsit comoara ascunsă sub o floare gigantică, care se deschidea doar când cineva cânta la pian și dansa cu inima deschisă.

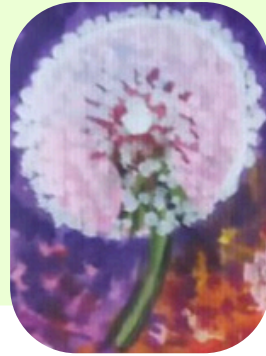
Sefirica a atins clapele pianului cu grație, iar florile s-au deschis într-o explozie de lumină. În acel moment, au înțeles că Piatra Zâmbetului era chiar prietenia lor.

Regula cea mai importantă era: „Fii bun și adu bucurie celor din jur!” În lumea Sefiricăi, dacă cineva era trist, toți copiii îl înveseleau prin cântece, dansuri, picturi și îmbrățișări calde.

Dar, exact când râdeau și se bucurau, Sefirica a auzit o chemare blândă: „E timpul să te trezești!” Deschizând ochii, s-a trezit în patul ei, cu razele soarelui mângâindu-i obraji. A zâmbit, știind că acea lume nu a fost doar un vis. Pe biroul ei strălucea o mică piatră transparentă – semnul că lumea magică a copiilor există și va rămâne mereu cu ea.

În inima Sefiricăi, muzica, pictura, dansul, chitara și prietenia continuă să creeze minuni, în fiecare zi.

Premii Speciale

oferite de voluntarii Pepco România

Anastasia Cuibar, 8 ani

Copilăria bunicii și aventurile în lumea copiilor

În căsuța din satul de la marginea orașului din turtă dulce, Buni-Zână Cassandra le citea copiilor spiriduși Pik, Pia, Puf și Ping povestea Scufița Roșie.

Dar piticii o întrerupeau mereu pe bunica lor, ca să îi pună întrebări.

- Scufița Roșie e fată sau băiat? Întrebă Ping.
- De ce Scufița Roșie avea o bunică la fel ca tine, Buni? era curiozitatea Piei.

- De ce Scufița Roșie nu se numea Scufița Verde? Pentru că verde e culoarea mea preferată! se plânse Pik.

- Și de ce nu era lupul bun? De ce a mâncat-o pe bunică? Întrebă curios Puf.

Dar Mama-Zână apăru în sufragerie cu o cană de ceai în mână și o expresie mirată pe față.

- Credeam că dormiți la ora asta, zise ea amuzată. Chiar, ce faceți acolo, Cassandra?

- Vrem să citim Scufița Roșie, zise Buni-Zână clătinând din cap, doar că acești spiriduși neastâmpărați mă întrerup mereu! se plânse ea răgușită.

- Mai bine povestește-le cum ți-ai petrecut copilăria în orașul Copilărescu. Sigur ar fi interesați. Iar după aceea ne vom duce la culcare, în pat, zise ea.

- Povestește-ne, povestește-ne! strigară copiii în cor.

- Bine, fie, zise bunica obosită. Haideți pe canapea, la povestea de seară!

Așa că începu să le povestească despre orașul Copilărescu, aflat în lumea copiilor. Acolo, ninge cu zahăr pudră, erau tufe din vată de zahăr, școala începea când voiai, uneori ploua cu lapte cu cereale sau cu popcorn-curcubeu și în loc de cai, călăreai unicorni cu cornul auriu, strălucitor, aripi și pielea albă. Copiii spiriduși erau fascinați de poveștile bunicii zână. Până și mama își lăsase ceașca pe masă și se așezase pe canapea între Pia și Pik, care se certau pe locul de lângă bunica.

– Eram doar un copil, zise ea visătoare, și la cinci ani am fost trimisă în lumea copiilor, în țara Copilărești, mai exact în orașul Copilărescu. Eram doar o fată blondă, cu ochi verzi, zâmbetul pe buze și o imaginație destul de mare. În plus, aveam un dar foarte rar: creativitatea. De aceea, duceam un trai destul de bunicel, așa.

– Ce înseamnă bunicel? Adică erai un buuuunic? Întrebă curios Puf, singurul care era atent, deoarece Pia și Pik se înghionteau și Ping asculta muzică de clopoței.

Ignorându-l pe Puf (pentru că știa ce înseamnă bunicel, doar că voia să pară interesant), Buni Cassandra continuă:

– Pentru că eram creativă (și încă sunt) mă descurcam bine. De exemplu, îmi ciopleam lucruri din pietre. Scaune și mese. Apoi, paturi și dulapuri. Încet-încet, mi-am construit o colibă. Construcția a durat de când aveam 11 ani până la 13 ani. Mi-am sărbătorit două aniversări, poate chiar trei, muncind. Zi și noapte. Transformam noroiul în lut, amestecându-l continuu cu nisip și apă. Apoi, făceam cu el vase. Am făcut ulcioare cu care m-am dus la râu, să iau apă. Apoi am pus apa în paharele făcute de mine. Din apă am făcut ceai. Și dacă ploua cu lapte cu cereale și popcorn, era ușor să mănânc toamna. Mic-dejun, prânz, și cină. La micul-dejun, mâncam lapte cu cereale, la prânz popcorn și seara culegeam fructe de pădure, cu ceai. Apoi, am rugat o fată pe nume Ama să locuiască împreună cu mine, căci eram cam singură iarna. Iar ea a acceptat. Într-o zi însorită de vară, cu răsăritul ca un curcubeu, am plecat în expediție la capătul pădurii. Atunci am văzut satul de căsuțe din turtă dulce și ne-am mutat acolo. Ama s-a întors în Copilărești să își crească acolo cei doi băieți și fetița. Au trecut 58 de ani de când am cunoscut-o pe Ama. Ama nu cred că mai vrea să fim prietene. De aceea nu ne mai vedem.

Sfârșit. Punct. zise ea sec, cu lacrimi în ochi.

–La culcare, zise Mama-Zână tristă de povestea bunicii Cassandra.

În timp ce Mama-Zână mătura, spiridușii vorbeau între ei din paturile supraetajate.

– M-a întristat povestea bunicii, șopti Puf gânditor, care purta o pijama din puf de găscă și citea o carte numită Cum înveselești zânele care au zile grele.

– Și pe mine, oftă Pik din patul de jos, care avea o pijama verde și renunțase la cearta cu Pia ca să asculte povestea Cassandrei.

– Ce? întrebă Ping care nu ascultase povestea bunicii.

– Dar sigur o putem ajuta pe bunica! strigă Pia.

– Poate, zise Puf ridicând din umeri. Vorbim cu mama.

– Noapte bună! încheie Ping.

Pia îi zise planul mamei a doua zi: merg în Copilărescu și o cunosc pe Ama. Apoi Cassandra e fericită și punct.

Mama-Zână fu de acord: făcu bagajele în care puse gustări, haine de schimb, busolă, lanternă și praf de zâne. Așa că o chemară pe Cassandra să meargă la o plimbare. Aceasta se bucură foarte tare, căci avea nevoie de aer curat. Merșeră mult timp prin pădure, savurând gustările din geanta Mamei-zână și cântând.

După vreo două ore de mers, dădură de un brad gigantic căzut la marginea satului de turtă dulce.

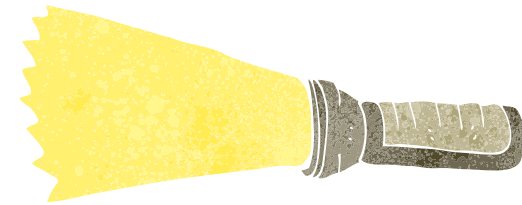
– Suntem blocați! constată Puf.

– Nu vom reuși niciodată să trecem! se plânse Pia. Mama-Zână îi luă în brațe și le zise:

– Nu renunțăm, micii mei exploratori! Zânele sunt în acțiune!

Veni și Buni-Zână la îmbrățișare.

Pik și Ping profitară de ocazie: rupseră două crengi dintr-un arbore și începură să se lupte sub privirile dojenitoare ale Cassandrei.

– Cassandra, zise Mama-Zână, tu zbori pe partea cealaltă a pomului. Eu zbor cu fiecare copil în brațe și tu te uiți să nu facă năzbâtii.

Așa că primul luat fu Pik. Mama îl ridică în brațe dar era prea greu. Așa că presăra puțin praf de zână peste Pik și acesta plutii!

– Nu am mai plutit niciodată! zise Pik entuziasmat.

Urmau Puf și Pia. Mami presăra niște praf auriu pe amândoi și se ridicară în același timp.

– E ca-n povești! strigară în același timp.

Ultimul fu Ping. Primi și el niște praf magic și șopti emoționat:

– Wow! E magie curată!

La finalul drumului era un copac în culorile curcubeului. Când trecură de el ajunseră în...

– Copilărescu! Orașul meu natal! zise cu lacrimi în ochi Cassandra. La intrare era o bătrână cu ochi albaștri și părul șaten-deschis, cârlionțat.

– Cassandra, tu ești? Întrebă ea cu vocea tremurând.

– Eu sunt, șopti Cassandra. Dar tu ești.... Ama?

Cele două prietene se îmbrățișară fericite și emoționate.

Dar Ama își aminti ceva.

– Cassandra, orașul e schimbat. Jucăriile și cărțile sunt înlocuite cu telefoane și tablete. Trebuie să facem ceva!

– Sigur nepoțelii mei pot face ceva, zise Buni-Zână.

– Am un plan, zise Puf. Mamă, avem nevoie de praf de zâne. Muuuult praf de zâne.

Așa că Mama-Zână făcu un glob de praf auriu și îl aruncă în sus. Copiii spiriduși fură atinși de praf și zburară. Zburară spre casă. Acolo, Pik și Ping luară cât de multe jucării putură, Pia și Puf făcură din coji de nucă țestoase și arici pentru copiii mai mici.

Când văzu Ama planul lor, bătu din palme fericită. Împărți jucării tuturor copiilor care aveau telefonul în mână. Aceștia lăsară telefoanele deoparte și începură să se joace veseli. Anei i se acordă premiul pentru cea mai bună idee și deveni regina lumii copiilor. Aceasta le fu recunoscătoare și le făcu o vrajă ca să viseze numai unicorni și vată de zahăr.

– Chiar dacă Ama e regina, pentru noi tu ești regina, ziseră nepoții punându-i bunicii o coroană din hârtie pe cap.

Și povestiră despre lungă zi petrecută împreună.

Iar când mama le spuse să se ducă la somn, ei se băgară repede în pat, nerăbdători să viseze numai unicorni și vată de zahăr.

În Ținutul Copilăriei

Într-o dimineață, m-am trezit într-o lume pe care nu o mai văzusem niciodată.

Nu era vis, deși totul părea desprins dintr-o poveste. Se numea Ținutul Copilăriei – un loc unde totul era făcut pe placul copiilor și unde adulții nu aveau voie decât dacă promiteau să creadă din nou în magie.

Clădirile arătau ca prăjiturile: case din turtă dulce cu acoperișuri de bezele, iar ferestrele aveau rame din ciocolată albă. Pe străzi nu circulau mașini, ci trenulețe colorate cu muzică veselă, iar semafoarele nu erau pentru trecerea pietonilor, ci pentru oprirea râsului: verde însemna „ha-ha-ha”, roșu era „pauză de gâdilă”.

În parc, în loc de bănci, erau trambuline, iar copacii aveau frunze din hârtie creponată care foșneau ca niște confetti la fiecare adiere. În fiecare seară, norii deveneau ecrane uriașe pe care se proiectau desene animate alese de copii.

Într-o zi, am fost invitat la „Marea competiție de inventat jocuri”. Regulile erau simple: inventezi un joc nou, îl joci cu ceilalți și toată lumea câștigă. Eu am inventat „Litere Zburătoare” – un joc în care trebuia să prinzi litere plutitoare din aer și să formezi cuvinte trăsnete. Toți s-au distrat pe cinste, iar la final, am primit o medalie de înghețată care nu se topea niciodată.

Acolo, în Ținutul Copilăriei, nu există tristețe. Dacă cineva e supărat, vin „Clovni de Prim-Ajutor” care spun glume până uiți de ce plângeai. Nimeni nu se grăbește, iar timpul e măsurat în „câte îmbrățișări pe zi ai primit”.

Mi-aș dori să mă pot întoarce acolo oricând. Dar știu că Ținutul Copilăriei nu există decât atunci când nu uiți cum este să fii copil, iar eu n-o să uit niciodată.

Fabian Andrei Cîrstea, 10 ani

Eu sunt fetița din Burlănești

Eu sunt Ana, fetița din Burlănești,
Acolo unde râul șoptește povești,
Draghiștea curge cu glas cristalin,
Printre stânci bătrâne cu cerul senin

Mă joc azi și mâine sub cerul curat,
Cu norii pe post de castel fermecat.
Și-ntr-o zi, pe cărarea cu flori de cicoare,
Am găsit o pădure surâzând sub soare.

Pășind desculță prin frunze și vis,
Găsii o minune! – un leagăn întins:
Copaci cu bomboane-n loc de frunze,
Și păsări cântând romanțe drăguțe.

M-am urcat în leagăn, am zburat printre nori,
Cu rochița fluturând printre raze de flori.
Și râdeam, și cântam, și tot cerul zbura,
Eram o zână micuță și copilăria conta.

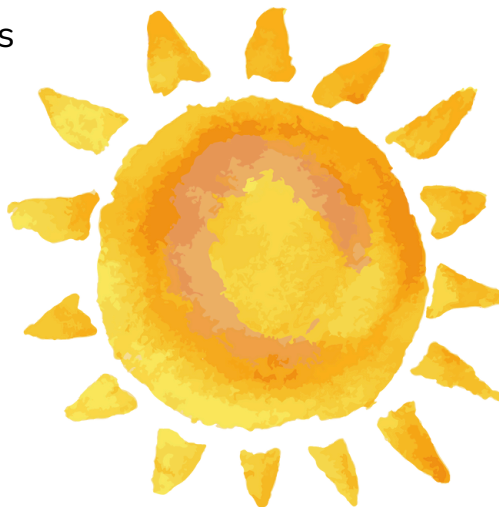
Viorelia Stratin, 13 ani

O zână cu mamă și tătic grijuliu
Ce-mi spune povești oricât de târziu
Cu-n frate-viteaz și mândru băiat
Cu pălărie mare și-un zmeu colorat.

În lumea noastră nu există ceas,
Timpul se-oprește când râdem cu glas.
Nu sunt lecții grele și nici vreo durere,
Doar zâmbete, dulciuri, joacă, plăcere.

— „Vrei să-l prindem pe Soare?” el mi-a zis.
Și-am alergat prin pajiște, până am plâns
De-atâta veselie și joacă nebună,
Cu vântul în păr și cu fruntea sub lună.

În lumea noastră nu este război
Toți știu să iubească, deci toți sunt eroi.
Dar sub un trosnit, ochii mi s-au deschis
Și- ndată- nțelesei, a fost doar un vis.

Dar seara, sub stâncile noastre bătrâne,
Am scris cu o stea povești pentru mâine.
Eu, Ana, fetița din Burlănești
Despre lumea de vis unde-ți doresc să trăiești.

Arte

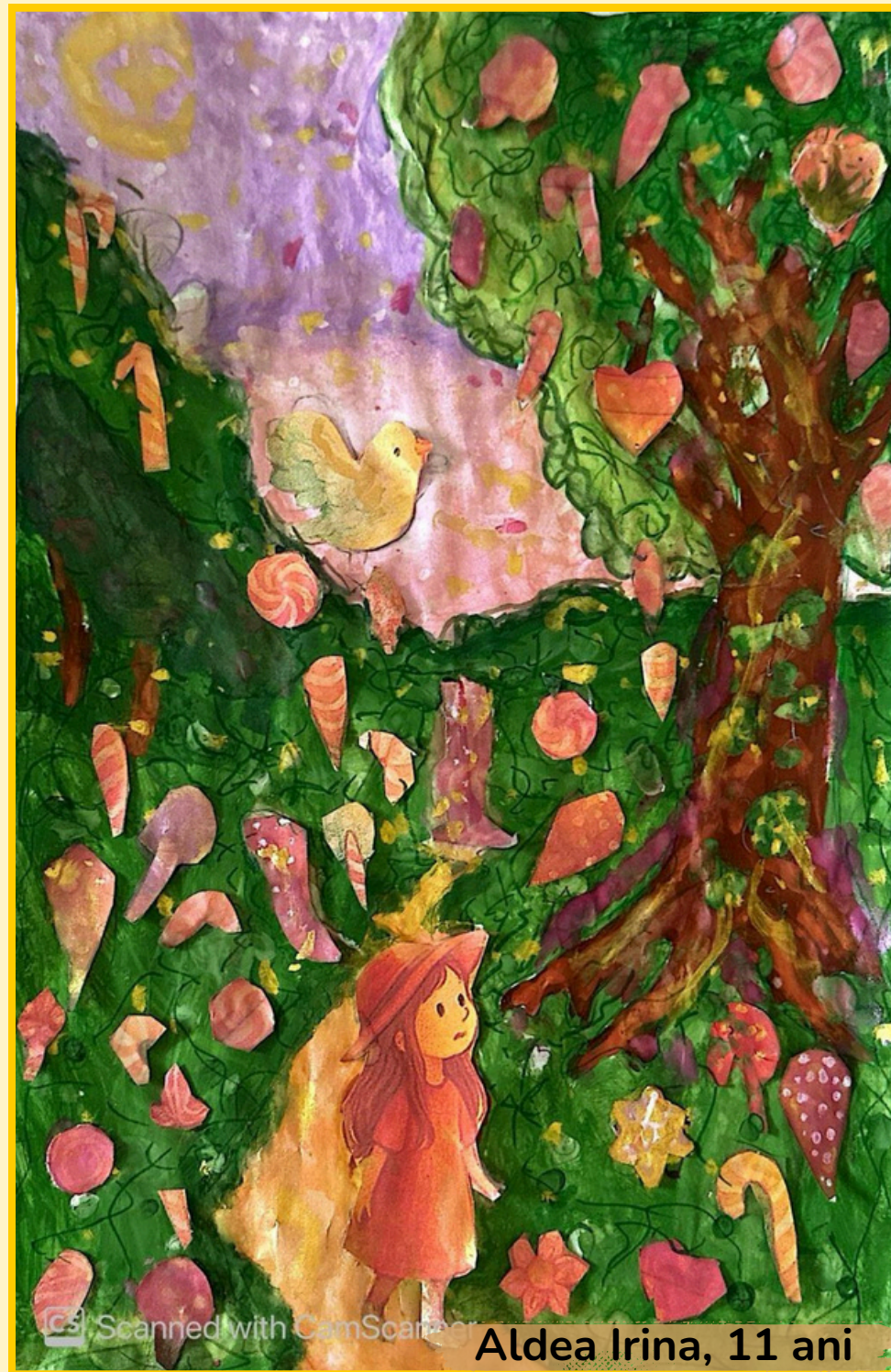
Plastice

Marele Premiu

Aldea Irina, 11 ani

Scanned with CamScanner

Aldea Irina, 11 ani

Categoria 6-8 ani

Premiul I: **Antonia Grosu**, 8 ani

Premiul al II-lea: **Andrada Popescu**, 7 ani

Premiul al III-lea: **Denisa Brăduț**, 8 ani

Premiul al III-lea: **Nathan Daniel Sbengheci**, 6 ani

Mențiune: **Gabriela Manastîrschi**, 7 ani

Categoria 9-11 ani

Premiul I: **Miroslava Ulmadă**, 9 ani

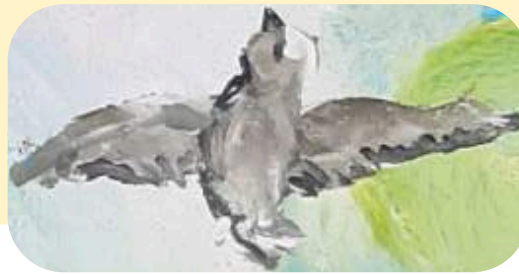
Premiul al II-lea: **Victoria Chetrusca**, 9 ani

Premiul al III-lea: **Lia Speranza**, 11 ani

Mențiune: **Doina Schidu**, 11 ani

Categoria 12-14 ani

Premiul I: **Maria Daria Porumbel**, 14 ani

Premiul al II-lea: **Andreea Ceresău**, 14 ani

Premiul al III-lea: **Alexia Maria Bădăn-Radu**, 13 ani

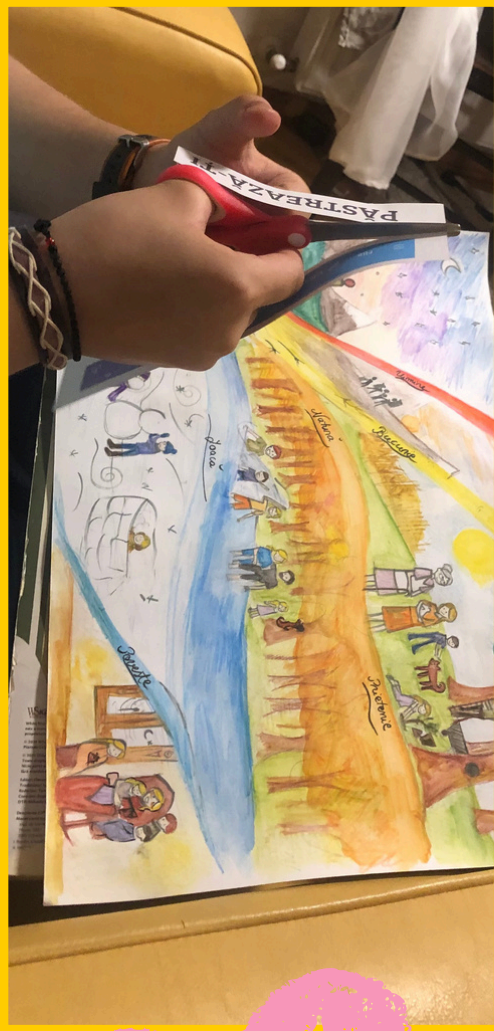
Mențiune: **Maria Munteanu**, 14 ani

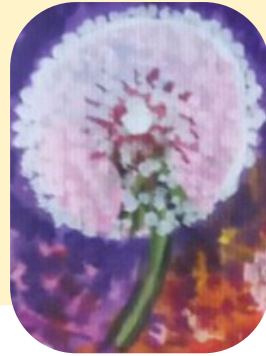

Mențiune: **Cezara Globa**, 14 ani

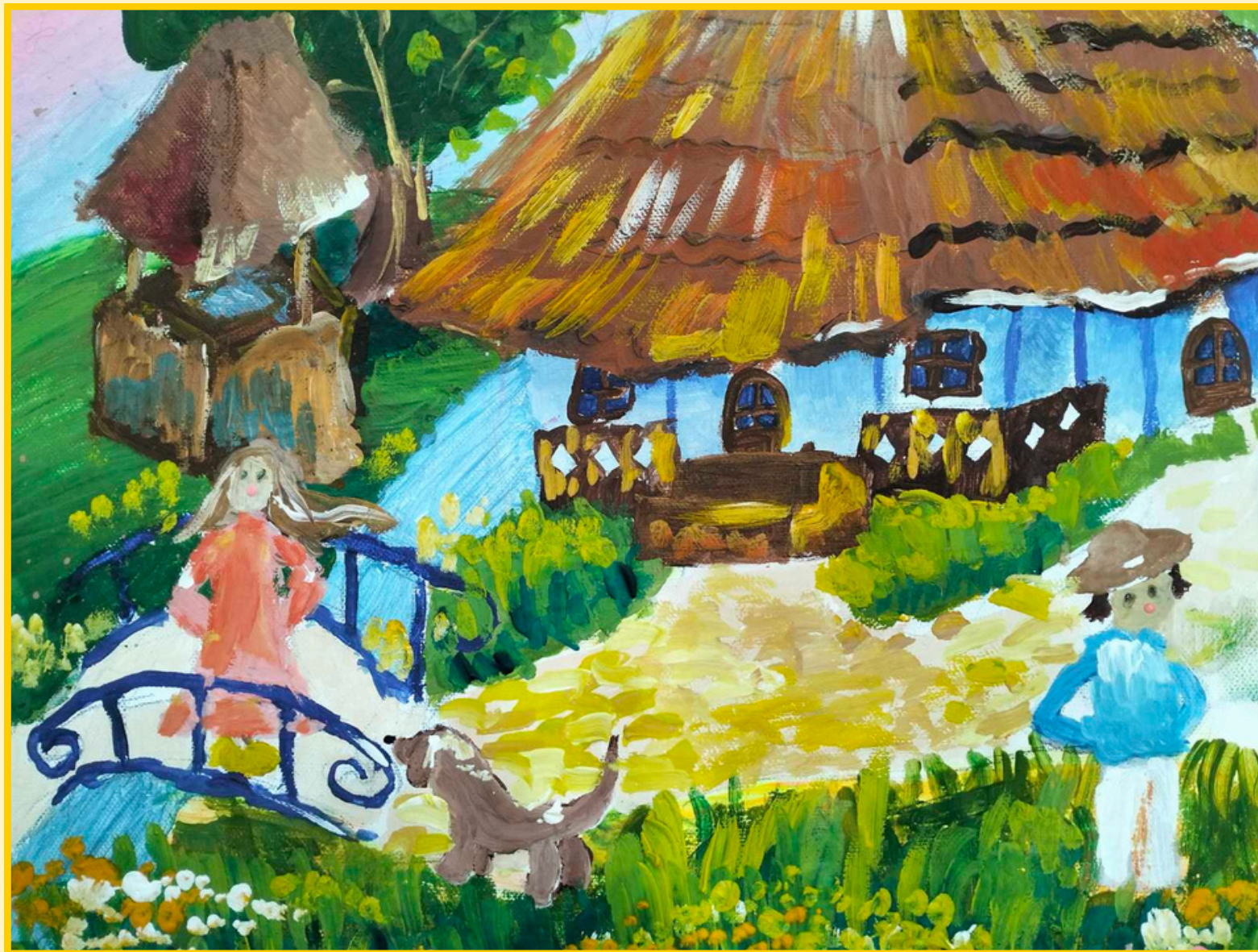
Mențiune: **Tudorița Bacal**, 14 ani

Premii Speciale

oferite de voluntarii Pepco România

Ana-Maria Grabovetki, 8 ani

Mihaela Barborosa, 9 ani

Alessia Antonia Buga, 13 ani

Vă mulțumim pentru entuziasmul cu care ați participat la acest concurs.

Am fost impresionați de lucrările voastre. Indiferent de rezultatul obținut acum, vă încurajăm să nu vă opriți din a scrie, din a desena, din a crea.

Continuați să învățați, să munciți, să fiți buni, prietenoși, curajoși, inocenți, inventivi.

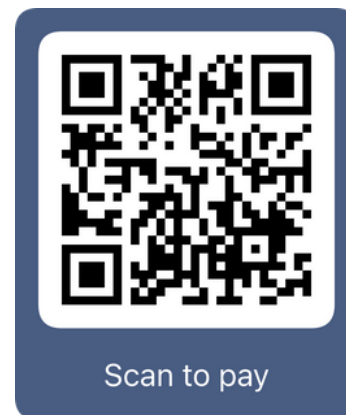
Continuați să vă jucați.

Continuați să aduceți în viețile celor din jur frumusețea pe care o aveți în suflete!

Cu multă recunoștință,
Echipa Asociației „Spune-mi o poveste pentru suflet”

Cum ne puteți sprijini

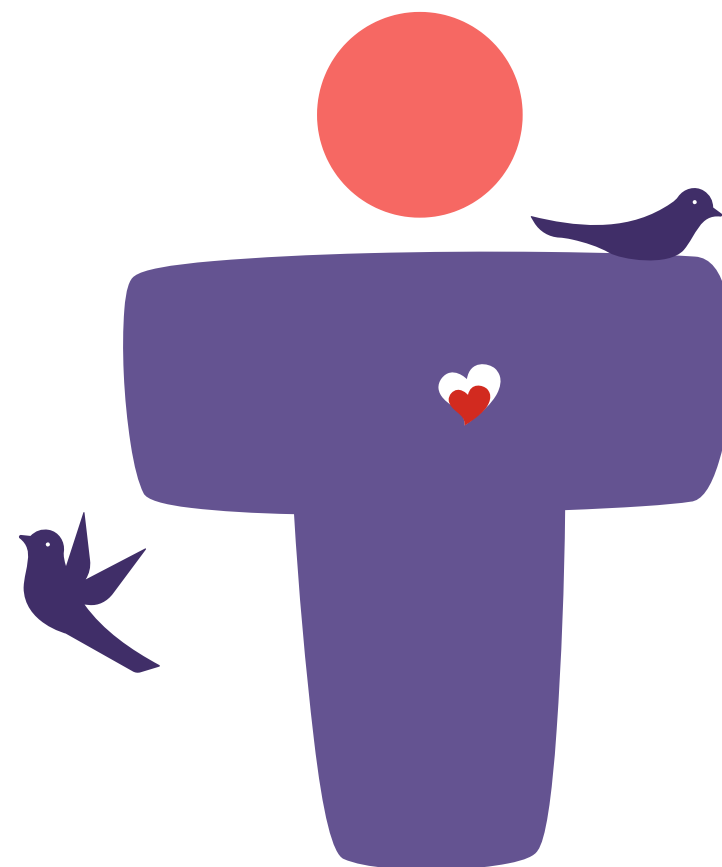
Donați

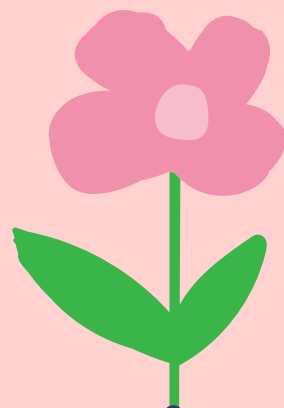
Donați direct în contul asociației sau aici.

Promovați asociația

Sau faceți voluntariat.

Propuneți-ne parteneri sau deveniți partenerii
noștri.

Contact

Vizitați-ne

www.bunatate.ro

Email

echipa@spuneopoveste.com

www.facebook.com/bunatate.ro
www.facebook.com/spuneopoveste

www.instagram.com/spuneopovestepentrusuflet

Grafică: Tudor-Ioan Georgescu